

[Kristen Amby.]

det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch's Svar til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var noget for overlegent, saaledes som hele denne Sag ligger.

Korsgaard: Jeg tør ikke smigre mig med, at det var med absolut Fornøjelse, man iagttog, at jeg fik Ordet, men Skylden er den højtærede Ministers, idet han nævnte mit Navn. Det gav i øvrigt Anledning til, at jeg fik konstateret, at Rigsdagstidende aabenbart er til mere Fornøjelse, end jeg havde troet, for jeg maa tilstaa, at jeg havde for længe siden glemte den Udtalelse, som Ministeren hentydede til. Men nu har man altsaa ovre i Ministeriet gravet mine Udtalelser i Forbindelse med en lignende Sag op, og disse Udtalelser, som jeg naturligvis længst muligt vil staa ved, og som jeg i hvert Fald ikke paa nuværende Tidspunkt finder nogen som helst Grund til at tage Afstand fra, er jo ganske ligetil og var ogsaa dengang paa Linie med det socialdemokratiske og det radikale Partis Udtalelser. Men saa kommer der det besynderlige, at man om det, man dengang satte ind for, og som man ikke fik gennemført, nu siger: Da Regeringen dengang ikke vilde imødekomme det Synspunkt, vi havde, saa er der da heller ingen Grund til, at den nuværende Regering ikke skulde have det samme Synspunkt, som den daværende Regering havde! Jeg maa tilstaa, at det er en saa forunderlig Tankegang, at jeg ikke begriber den. (*Indenrigsministeren [Bertel Dahlgaard]:* Det er ogsaa forkert). Nej, det er aldeles ikke forkert, men nu kan jo snart det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard — saaledes maa man vel i denne Forbindelse benævne den højtærede Indenrigsminister — faa Ordet; det er jo ikke almindeligt, at to Ministre som Ministre tager Ordet i en Sag.

Der har i den Debat, der her har fundet Sted, været Momenter, der har interesseret mig psykologisk, og for øvrigt maa jeg sige, at for mig er det meste af det, der foregaar i denne Sag, Psykologi. Dengang den højtærede Handelsminister omtalte en vis tidligere Nationalbankdirektør og nævnte, at han havde Aktier i en Skrædderforretning, gik der en jublende Stemning over den venstre Side af Salen, en Latter, der indebar en vis Ringeagt. Er man virkelig kommet saa vidt, at det at drive en Skrædderforretning er noget mindreværdigt? Jeg begriber det aldeles ikke. Den paagældende havde for at hjælpe en Slægtning taget nogle Aktier i en Skrædderforretning, og det syntes

jeg var noget af det hæderligste, som den paagældende, saa vidt jeg ved, overhovedet havde gjort. (Munterhed). Jeg ved ikke af, at han har gjort noget uhæderligt, men selve den Sag synes jeg i Sandhed viste en saa overordentlig tiltalende Side ved den paagældende, saa det at fremstille den som noget mindreværdigt, forekommer mig i hvert Fald at være fuldkommen latterligt for et socialdemokratisk og radikalt Parti.

Men det, det kommer an paa, er Spørgsmaalet om Bestemmelserne i Loven om Nationalbanken, om, hvad de kan sigte paa, og jeg har faaet et levende Indtryk af, at de Talere, der har haft Ordet fra venstre Side af Salen, mener, at de kun tager Sigte paa at forhindre, at en Nationalbankdirektør kan tjene Penge ved at have et Bierhverv ved Siden af det at være Nationalbankdirektør. Man siger som saa, at naar blot han ikke kan det, saa er alting i Orden, men det er for mig den fundamentale Fejl i Ræsonnementet. Det at have Indflydelse kan betales paa mange Maader. En af de mest nærliggende — og derfor vel mindst farlige, fordi man straks kan se den — er den rene Pengebetaling. Den meget mere farlige, fordi man ikke rigtig kan faa fat paa den, og fordi man oven i Købet vil besmykke den med noget andet end det, den er; er den Magt, man kan skabe sig, Betaling i Form af Magt. Den er i Virkeligheden hundrede Gange mere farlig end den anden. Vil nu nogen turde paastaa, at det at være Formand for Arbejdernes Boligforening ikke er en Stilling af betydelig Magt? Vil nogen paastaa, at den førende Direktør i Nationalbanken ikke kan have Indflydelse paa, hvad der tildeles Arbejdernes Boligselskab i Form af Materialer, der nu engang skal have ude fra, og som er nødvendige for Byggeriet? Vil nogen paastaa det? Jeg vil gerne se den vedkommende, idet jeg saa vilde konstatere, at med hans Forstand staar det ikke videre godt.

Nej, den Indflydelse, man kan faa som Følge af sin Magtstilling, er langt farligere, og det er det, man ser her, idet Nationalbankdirektøren med den Magt, han har det ene Sted i Kraft af sin Stilling, kan støtte et Foretagende et andet Sted. Det er der, det halter. Jeg tror i øvrigt, at det er meget sjældent, at et blot nogenlunde hæderligt Menneske, fordi han faar et økonomisk Honorar for en eller anden Ting, misbruger sin Stilling, men det er en Sag for sig. Men at man kan mene, at dette Problem ikke er mindst lige saa vigtigt som det økonomiske Problem, forstaar jeg slet ikke.

Jeg maa derfor, naar man over for den